

Masennuksesta (osa 2)

On discouragement (part two)

December 15, 2020, by Simon Desjardins

Edellisessä viestissäni näimme, kuinka masentuminen voi vaikuttaa elämäämme negatiivisesti, sillä se voi saastuttaa sydämemme ja turmella mielemme siinä määrin, että näkemyksemme todellisuudesta voi muuttua äärimmäisen lannistavaksi. Sen sokaisemana todellinen sisu pelkistyy tyrmistykseksi ja elävä toivo epätoivoksi. Sen lisäksi, kuten näimme edellisessä viestissäni, sitä ei voi hiljentää. Se löytää aina ilmaisukeinon ja sen puhe vaikuttaa aina ihmisiin, jotka uinuvat epäuskon läheisyydessä. Se on todella voima, jota on vastustettava kaikella vakavuudella ja päättäväisyydellä.

Masennuksen sanat tahtovat aiheuttaa masennusta.

Meidän kristittyjen, olisi hyvä pohtia, mihin suuntaan korvamme ovat käännettyt ja ketä kuuntelemme. Koska yhtä paljon, kuin usko tulee kuulemisesta ja kuuleminen Jumalan sanasta, masennuskin tulee usein kuulemisesta ja kuuleminen masentuneiden ihmisten sanasta. Raamattu tukee tätä periaatetta, jonka ihmisten kokemukset vahvistavat.

Niin oudolta, kuin se ehkä tuntuukin, masentuneet ihmiset näyttävät löytävän lohtua, kun ympärillä on ihmisiä, jotka jakavat heidän surkeutensa. Itse asiassa he usein ärtyvät, kun ihmiset eivät yhdy heidän toivottomaan lähestymistapaansa ja kieltäytyvät huomioimasta heidän tappiohenkisiä viestejään.

Kaunis esimerkki

Neljännessä Mooseksen kirjassa on tarina, joka on hyvä esimerkki siitä, millaisia diskursseja masennus synnyttää. Jumala oli käskenyt Moosesta lähettämään 12 miestä, yksi kustakin heimosta, vakoilemaan Luvattua Maata. Palattuaan he ylistivät maan kauneutta ja hedelmällisyyttä:

"Me menimme siihen maahan, jonne meidät lähetit. Ja se tosiaankin vuotaa maitoa ja mettä, ja tällaisia ovat sen hedelmät" (4.Moos. 13:27).

Toisin sanoen maa vastasi sitä, mitä Jumala oli luvannut, mutta heidän mukaansa siellä oli ylitsepääsemätön ongelma:

“Mutta kansa, joka siinä maassa asuu, on voimallista, ja kaupungit ovat lujasti varustettuja ja hyvin suuria; näimmepä siellä Anakin jälkeläisiäkin. Amalekilaiset asuvat Etelämaassa ja heettiläiset, jebusilaiset ja amorilaiset asuvat vuoristossa, ja kanaanilaiset asuvat meren rannalla ja Jordanin varsilla.” (4.Moos. 13:28,29).

Kun ihmiset kuulivat tämän lannistavan ilmoituksen, he masentuivat, alkoivat protestoida ja nurista Mooseksen edessä. Onneksi Kaaleb tuli väliin positiivisella viestillä, joka oli juurtunut Jumalan lupaukseen:

“Ja Kaaleb koetti tyynnyttää kansaa napisemasta Moosesta vastaan ja sanoi: ”Menkäämme sittenkin sinne ja ottakaamme se haltuumme, sillä varmasti me sen voitamme” (4.Moos. 13:30).

Mikä kontrasti edelliseen raporttiin. Tässä näemme luottamusta, uskoa, rohkeutta ja varmuutta. Näyttää, että Kaaleb pystyi näkemään tuliset hevoset ja vaunut, kuten Elisa (2.Kun. 6:16,17). Ensimmäinen ryhmä väitti kuitenkin, ettei toivoa ollut:

*”Mutta ne miehet, jotka olivat käyneet hänen kanssaan siellä, sanoivat: Emme me kykene käymään sen kansan kimppuun, sillä se on meitä voimakkaampi. Niin he saattoivat israelilaisten keskuudessa **pahaan huutoon** sen maan, jota olivat olleet vakoilemassa, sanoessaan: Se maa, jota olemme kierrelleet ja vakoilleet, on maa, joka syö omat asukkaansa; ja kaikki kansa, jota me siellä näimme, oli kookasta väkeä. Näimmepä siellä jättiläisiäkin, Anakin jättiläisheimon jälkeläisiä ja me olimme mielestämme kuin heinäsiirkkoja; sellaisia me heistäkin olimme.” (4.Moos. 13:31-33).*

Nämä miehet antoivat huonon raportin, koska he olivat syrjäyttäneet Jumalan kuvasta. Niinpä he olivat masentuneita ja masentavia. He osasivat vain miettiä tappiota. Tulos oli ehdottoman valitettava:

“Silloin koko kansa alkoi huutaa ja parkua ja kansa itki sen yön” (4.Moos. 14:1).

Huono raportti lannisti melkein koko seurakunnan. Joten mitä tapahtui seuraavaksi? Vastaus on riittävän yksinkertainen: Tapahtui, mitä tapahtuu aina, kun ihmiset ovat epätoivoisia, eli he alkoivat puhua masennuksen sanoja:

”Ja kaikki israelilaiset napisivat Moosesta ja Aaronia vastaan ja koko kansa sanoi heille: Jospa olisimme kuolleet Egyptin maahan tai tähän erämaahan! Jospa olisimme kuolleet! Ja miksi vielä Herra meitä tuohon maahan, jossa me kaadumme miekkaan ja vaimomme ja lapsemme joutuvat vihollisen saaliiksi! Eikö meidän olisi parempi palata Egyptiin? Ja he puhuivat toinen toiselleen: Valitkaamme johtaja ja palatkaamme Egyptiin”. Silloin Mooses ja Aaron lankesivat kasvoilleen Israelin kansan koko seurakunnan eteen” (Num. 14:2–5).

Onneksi Joosua ja Kaaleb olivat vahvistautuneet Jumalassa ja valmiita taisteluun:

”Mutta Joosua, Nuunin poika, ja Kaaleb, Jefunnen poika, jotka olivat olleet mukana maata vakoilemassa, repäisivät vaatteensa ja puhuivat kaikelle israelilaisten seurakunnalle näin: Maa, jota kävimme vakoilemassa, on ylen ihana maa. Jos Herra on meille suosiollinen, niin hän vie meidät siihen maahan ja antaa sen meille, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä. Älkää vain kapinoiko Herraa vastaan älkääkään peljätkö sen maan kansaa, sillä heitä ei ole meille kuin suupalaksi. Heidän varjelijansa on väistynyt heistä, mutta meidän kanssamme on Herra. Älkää te heitä peljätkö” (4.Moos. 14:6–9).

Seuraava jae vahvistaa, mitä olen sanonut aiemmin:

”Silloin koko seurakunta vaati heitä kivitettäväksi, mutta Herran kirkkaus ilmestyi kaikille israelilaisille ilmestysmajassa” (4.Moos. 14:10).

Kuten voimme nähdä, jos Jumala ei olisi puuttanut asiaan, he olisivat tappaneet Joosuan ja Kaalebin - vain osoittamaan, mitä masennus voi tehdä. Seuraavasta näemme, mitä Jumala ajattelee masennuksesta:

*”Ja Herra sanoi Moosekselle: ”Kuinka kauan tämä kansa pitää minua pilkkanaan eikä usko minuun, **huolimatta kaikista tunnusteista, jotka minä olen tehnyt sen keskuudessa?** Minä tuhoan sen rutolla ja hävitän sen perinjuurin, mutta sinusta minä teen suuremman ja väkevämmän kansan, kuin se on” (4.Moos. 14:11,12).*

Kaikkien niiden ihmeiden jälkeen, jotka Jumala oli tehnyt heille, ihmiset eivät uskoneet Hänen lupauksiinsa. Entä me? Jokainen voi uskoa, kun olosuhteet ovat suotuisat, mutta entä musertavan pimeyden aikoina? Mitä tapahtuu, kun tapahtumat käyvät mustiksi ja pysyvät tähdittöminä hyvin kauan?

Veljet! Vastustakaamme lihallisen mielen aiheuttamia huonoja raportteja. Seisokaamme Jumalan sanassa lujina ja valmiina voittamaan. Jäljitelkäämme sitä Yhtä, josta on kirjoitettu:

“Hän itse ei sammuu eikä murre, kunnes on saattanut oikeuden maan päälle ja merensaaret odottavat hänen opetustansa” (Jes. 42:4).

Ja muistakaamme totuuden sanat: *”Katso, minä olen Herra, kaiken lihan Jumala; onko minulle mitään mahdotonta?” (Jer. 32:27).*